

Panium – Nummer fjorten

Skuffelsen som nøkkelen til tempelprøven

Jeff Pippenger

2026-02-18

Helligdommens emne var den «nøkkel» som åpnet forståelsen av skuffelsen den 22. oktober 1844 ved begynnelsen av den tredje engels budskap, og det er emnet om skuffelsen som er den «nøkkel» som åpner helligdomsbudskapet om tempelprøven ved avslutningen av den tredje engel.

Og jeg vil gi deg nøklene til himmelriket; og hva som helst du binder på jorden, skal være bundet i himmelen; og hva som helst du løser på jorden, skal være løst i himmelen. Matteus 16:19.

Det forhold at 11. september 2001 forstås som «9/11», i samsvar med at «911» er symbolet på et nødansrop i De forente stater, ble utformet av Ham som utformet alle ting. Forståelsen av skuffelsen den 18. juli 2020 er det som gjør det mulig at bevegelsen til de hundre og førtifire tusen kan gjenkjennes som sådan; men bare av dem som ønsker å se at Jesus representerer det åndelige med det naturlige i dag ikke annerledes enn Han gjorde for to tusen år siden. «20/20»-syn er det beste synet man kan ha, og skuffelsen i 2020 er veimerket som gjør det mulig at tempelet kan gjenkjennes i jomfruenes profetiske historie.

«Lignelsen om de ti jomfruer i Matteus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring.» The Great Controversy, 393.

20/20-syn er enda bedre når det kombineres med det tilbakeblikk som er representert ved de grunnleggende sannhetene. Paulus lærer at «profetenes ånder er underordnet profetene», og Matteus' jomfruer er derfor de samme jomfruer som Johannes identifiserer som de hundre og førtifire tusen, og Johannes identifiserer dem som jomfruer i – Åpenbaringen 144.

Dette er de som ikke ble gjort urene med kvinner; for de er jomfruer. Dette er de som følger Lammet hvor enn det går. Disse ble gjenløst blant menneskene, som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Åpenbaringen 14:4.

Førstegrøden i høsttiden er jomfruerne som følger Lammet inn i tempelet, og «nøkkelen» til å forstå tempelet er skuffelsen i 2020.

Og nøkkelen til Davids hus vil jeg legge på hans skulder; og han skal åpne, og ingen skal lukke; og han skal lukke, og ingen skal åpne. Jesaja 22:22.

Dersom en adventist skal være blant de 144 000, vil vedkommende av profetisk nødvendighet ha gjennomgått en skuffelse som ble forårsaket av fremsettelsen av en offentlig kunngjort forutsigelse som slo feil.

«Jeg blir ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruerne, hvorav fem var kloke og fem uforstandige. Denne lignelsen er blitt og vil bli oppfylt til punkt og prikke, for den har en

særlig anvendelse på denne tid, og er, lik den tredje engels budskap, blitt oppfylt og vil fortsatt være sannhet for denne tid inntil tidens ende.» Review and Herald, 19. august 1890.

Slaget ved Panium i vers femten i Daniel elleve er slaget som leder til vers seksten, som identifiserer søndagsloven i De forente stater.

Så skal kongen i nord komme og kaste opp en voll og innta de sterkest befestede byene; og sørens armer skal ikke kunne stå imot, heller ikke hans utvalgte folk, og det skal ikke være noen styrke til å stå imot. Daniel 11:15.

I dette verset beseirer De forente stater Russland, sammen med Russlands utvalgte folk. Men i det neste verset kan ingen stå imot Roms fremvekst, som merker Juda og Jerusalem som det første skritt i dets erobring av verden, idet Roma stod frem som det fjerde riket i Bibelens profeti. Ved å stå i det bokstavelige herlige land i vers seksten var symbolet på det bokstavelige Romas myndighet innenfor det bokstavelige herlige land; og således foregriper dette vers førtien, når merket på det åndelige Romas myndighet håndheves over det åndelige herlige land, De forente stater.

De to hornene på jorddyret i Åpenbaringen tretten representerer republikanisme og protestantisme. I vers femten i Daniel elleve beseirer Antiokus Magnus, kjent som Antiokus III og Antiokus den store, det sørlige riket, representert ved det ptolemeiske dynastiet. Antiokus representerer Donald Trump, og kongen i sør representerer Russland. Slaget ved Panium er slaget mellom De forente stater og Russland og Russlands utvalgte folk, et slag som Antiokus vant, men deretter så han sitt rike erobret av det bokstavelige Roma — makten i vers fjorten, som etablerer det ytre synet av det republikanske hornet på jorddyret. Det indre synet er representert ved det protestantiske hornet på jorddyret. Begge hornene er ved slaget ved Panium, for Peter er der som protestant med sitt budskap fra Joels bok.

250 år

Når vi betrakter de to linjene til jorddyret, finner vi at jorddyret i 1776 begynte sin oppstigning, og at sjødyret i Åpenbaringen tretten innen 1798 (tjue to år senere) mottok sitt dødelige sår, og jorddyret begynte sitt herredømme som det sjette riket i Bibelens profeti. To hundre og femti år senere, i 2026, har vi våknet til den indre tempelprøven som begynte 8. mai 2025.

Disse «250» årene er også knyttet til Antiokus Magnus. Med utgangspunkt i dekretet i 457 f.Kr. og ved å regne to hundre og femti år fra dette dekretet, kommer vi til 207, syv år før slaget ved Panium og ti år etter at Ptolemaios beseiret Antiokus i slaget ved Rafia, noe som er fremstilt i vers elleve i Daniel elleve. Daniel 11:11 er selvsagt den ytre linjen til det republikanske hornet, som samsvarer med Åpenbaringen 11:11, som er den indre linjen til det protestantiske hornet. Daniel og Åpenbaringen er den samme boken, og Åpenbaringen benytter seglene som symboler på ytre profeti og menighetene som symboler på den parallelle indre profetien.

Kyros representerer alle tre dekretene, for man kan ikke ha et tredje uten et første og et andre.

«I Esras sjuende kapittel finnes dekretet. Versene 12–26. I sin mest fullstendige form ble det utstedt av Artaxerxes, Persias konge, 457 f.Kr. Men i Esra 6,14 sies det at Herrens hus i Jerusalem ble bygd «etter befaling [«dekret», margen] fra Kyros og Darius og Artaxerxes, Persias konge». Disse tre kongene, ved å gi opphav til, stadfeste på ny og fullføre dekretet, brakte det til den fullkommenhet som profetien krevde for å markere begynnelsen på de 2300 år. Når man tok 457 f.Kr., tiden da dekretet ble fullført, som tidspunktet for befalingen, så man at enhver enkelt bestemmelse i profetien om de sytti ukene var blitt oppfylt.» The Great Controversy, 326.

Fra de tre dekretene som representeres ved Kyros i 457 f.Kr., avsluttes «250» år i historien mellom slaget ved Rafia i 217 f.Kr., da Ptolemaios IV beseiret Antiokhos den store, og 200 f.Kr., da Antiokhos deretter beseiret Ptolemaios i slaget ved Panion i vers femten. Linjen sammenstiller Antiokhos Magnus med Donald Trump. Ved begynnelsen av det sjette riket i Bibelens profeti, fra 1776 til 1798, finnes det en periode på «22» år som representerer fremveksten av det sjette riket. Disse «22» årene illustrerer også historien representert ved tallet «22» ved slutten av historien til det sjette riket, fra 2001 til 2023. «22» er symbolet på foreningen av guddommelighet med menneskelighet, som fullbyrdes innenfor historien til det sjette riket i Bibelens profeti, som er jorddyret med et ytre horn av republikanisme og et indre horn av protestantisme.

Det verk Kristus fullbyrder ved den foreningen som er framstilt ved «22», er Kristi siste verk i Det Aller Helligste, og dette er framstilt ved utslettelsen av synd, som ifølge Joel, sammen med Peters inspirerte kommentar, finner sted under utgytelsen av senregnet.

Omvend dere derfor, og vend om, så deres synder kan bli utslettet, når tider med vederkvegelse skal komme fra Herrens åsyn. Apostlenes gjerninger 3,19.

Utslettelsen av synd er den himmelske øversteprestens siste gjerning.

«Slik ble i gammel tid folkets synder ved tro lagt på syndofferet og gjennom dets blod overført, i forbilde, til den jordiske helligdom; slik blir i den nye pakt de angrendes synder ved tro lagt på Kristus og overført, i virkeligheten, til den himmelske helligdom. Og slik den forbilledlige renselsen av den jordiske ble fullbyrdet ved at syndene som hadde besmittet den, ble fjernet, slik skal den egentlige renselsen av den himmelske fullbyrdes ved at syndene som er oppført der, blir fjernet eller utslettet. Men før dette kan fullbyrdes, må det foretas en gransking av protokollene for å fastslå hvem som, ved omvendelse fra synd og tro på Kristus, er berettiget til fordelene av Hans soning. Renselsen av helligdommen innebærer derfor et granskningsverk – et domsverk. Dette verket må utføres før Kristi gjenkomst for å forløse sitt folk; for når Han kommer, har Han sin lønn med seg for å gi enhver etter hans gjerninger. Åpenbaringen 22:12.» The Great Controversy, 421.

Verket som begynte den 22. oktober 1844, begynte ved høydepunktet av Midnattsropet, og verket fullføres ved høydepunktet av Midnattsropet, en periode som Peter identifiserer som syndens utslettelse, og som markerer tiden for dommen over de levende, når «vederkvegelsens tider» kommer.

«Arbeidet med den undersøkende dom og utslettelsen av synder skal fullføres før Herrens annet komme. Siden de døde skal dømmes ut fra det som er skrevet i bøkene, er det umulig at menneskenes synder skulle bli utslettet før etter den dom hvor deres saker skal undersøkes. Men apostelen Peter sier uttrykkelig at de troendes synder skal bli utslettet 'når vederkvegelsens tider kommer fra Herrens åsyn, og han sender Jesus Kristus.' Apg. 3:19, 20. Når den undersøkende dom avsluttes, vil Kristus komme, og hans lønn er med ham for å gi enhver etter som hans gjerning skal være.» The Great Controversy, 485.

«Tider med fornyelse» er også «tider da alt det blir gjenopprettet som Gud har talt om».

Omvend eder derfor og vend om, for at eders synder kan bli utslettet, så fornyelsens tider kan komme fra Herrens åsyn, og han kan sende Jesus Kristus, han som forut ble forkynt for eder, han som himmelen må ta imot inntil tidene da alle ting skal gjenopprettes, slik Gud har talt ved munnen til alle sine hellige profeter fra eldgamle dager. Apostlenes gjerninger 3:19–21.

«Vederkvegelsens tider» kommer «fra Herrens åsyn» når «Jesus Kristus» blir sendt. Da engelen i Åpenbaringen ti steg ned den 11. august 1840, identifiserte Søster White at engelen «var intet mindre enn Jesus Kristus selv». Det verk Kristus begynte den 22. oktober 1844, ble innledet ved historien fra 1840 til 1844; en historie som Søster White sier var «en herlig åpenbarelse av Guds kraft», samtidig som hun knytter nettopp denne historien til pinsetiden på Peters tid, og deretter bruker disse to linjene av profetisk historie til å peke frem mot nedstigningen av engelen i Åpenbaringen atten, som opplyser jorden med sin herlighet.

«Den engelen som forener seg i forkynnelsen av den tredje engels budskap, skal opplyse hele jorden med sin herlighet. Her forutsies et verk av verdensomspennende omfang og uvanlig kraft. Adventbevegelsen i 1840–44 var en herlig åpenbaring av Guds kraft; den første engels budskap ble brakt til hver misjonsstasjon i verden, og i noen land var den største religiøse interesse som er blitt sett i noe land siden reformasjonen i det sekstende århundre; men disse skal overgå av den mektige bevegelsen under den siste advarsel fra den tredje engel.»

Verket vil ligne det som fant sted på pinsedagen. Likesom «det første regn» ble gitt ved Den Hellige Ånds utgytelse ved evangeliets begynnelse for å få den dyrebare sæd til å spire opp, slik vil «det sene regn» bli gitt ved dets avslutning for å modne høsten. «Da skal vi kjenne, ja, jage etter å kjenne Herren. Hans fremgang er viss som morgenrøden, og Han skal komme til oss som regnet, som det sene og det første regn over jorden.» Hosea 6:3. «Fryd dere da, Sions barn, og gled dere i Herren deres Gud! For Han gir dere læreren til rettferdighet; og Han lar regn falle ned for dere, første regn og sene regn som før.» Joel 2:23. «I de siste dager, sier Gud, vil Jeg utgyte av Min Ånd over alt kjød.» «Og det skal skje: Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» Apostlenes gjerninger 2:17, 21.

«Evangeliets store verk skal ikke avsluttes med en mindre åpenbarelse av Guds kraft enn den som kjennetegnet dets begynnelse. De profetiene som ble oppfylt i utgytelsen av den første regn ved evangeliets begynnelse, skal igjen bli oppfylt i den sene regn ved dets avslutning. Her er «vederkvegelsens tider» som apostelen Peter så fram til da han sa: «Gjør derfor bot og omvend dere, for at deres synder må bli utslettet, når vederkvegelsens tider kommer fra Herrens åsyn; og Han skal sende Jesus.» Apg. 3:19, 20.» Den store strid, 611.

Adventbevegelsen fra 1840 til 1844 var en herlig åpenbaring av Guds kraft som innledet åpningen av Kristi verk med å rense sin helligdom. Denne historien begynte da Jesus, fremstilt som den første engelen i Åpenbaringen fjorten, steg ned den 11. august 1840, slik det er fremstilt i Åpenbaringen kapittel ti. Åpenbaringen av Guds kraft som da begynte, tiltok frem til åpningen av undersøkelsesdommen, og foregrep derfor en åpenbaring av Guds kraft som skulle tilta frem til avslutningen av undersøkelsesdommen. Tidsperioden ved enden begynte den 11. september, da Jesus igjen steg ned som engelen i Åpenbaringen atten, da de store bygningene i New York ble felt ved Guds berøring, og undersøkelsesdommens verk gikk over fra de døde til de levende. Regnskylkene kommer når Jesus blir sendt.

Jesus lærte at vi skal be for å få, og Sakarja sier at vi skal be om seinregnet, i seinregnets tid. Det er derfor tydelig at du må vite at du lever i seinregnets tid, for å kunne oppfylle Sakarjas påbud.

Bed Herren om regn i tiden for den sene regn; så skal Herren gjøre lyse skyer og gi dem regnskurer, til hver mann gress på marken. Sakarja 10:1.

Ved 9/11 steg Jesus ned som engelen i Åpenbaringen 18, og sildigregnet begynte å dryppe, men det faller bare på dem som oppfyller Sakarjas befaling om å «be om sildigregn», når man har den ekte forståelsen av at «vederkvegelsens tider» og gjenopprettelsen av alle ting er kommet. Sjelen må «erkjenne» at den profetiske perioden for sildigregnet er kommet.

«Vi må ikke vente på sildigregnet. Det kommer over alle som vil erkjenne og ta til seg den nådens dugg og de nådens regnskurer som faller over oss. Når vi samler opp lysets fragmenter, når vi verdsetter Guds visse miskunn, han som gjerne vil at vi skal stole på ham, da vil hvert løfte bli oppfylt. [Jesaja 61,11 sitert.] Hele jorden skal fylles med Guds herlighet.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 984.

Ved 9/11 begynte tider med fornyelse, og utslettelsen av de levendes synder begynte. Denne dommen er i samsvar med selve den første grunnsetningen i Abrahams tredelte pakt. Denne første grunnsetningen var at da Herren førte Israel ut av det egyptiske trellehuset, ville Han dømme både sitt paktsfolk og den nasjonen hvor de hadde levd som pilegrimer og fremmede. Det første paktsfolket var et forbilde på det siste paktsfolket, som er de hundre og førtifire tusen. Dette profetiske folket vil bli dømt som landdyrets protestantiske horn, mens landdyrets republikanske horn samtidig blir dømt.

Dommen over det republikanske hornet kommer ved slutten av dets historie, hvilket er søndagsloven. Søndagsloven er fremstilt i oppfyllelsen av vers seksten, der Roma tok kontroll over Juda i 63 f.Kr. — på forsoningsdagen, ifølge noen historikere.

Antiochus Magnus representerer De forente stater i vers ti til femten. Ronald Reagan seiret i slaget i vers ti, som var et forbilde på vers førtis sammenbrudd av Sovjetunionen. Jesaja 8,8 identifiserer det samme slaget som er fremstilt i vers ti og førti i Daniel elleve, og disse tre parallelle versene gjør det mulig å identifisere Russland som seiersherren i slaget ved Rafia i vers elleve.

Slaget ved Rafia i vers elleve var et forbilde på krigen i Ukraina mellom sørens konge (Russland) og pavemaktens stedfortredende makt (Ukraina). Krigen ble igangsatt av Obama-administrasjonen

på den tid da den første paven fra den sørlige halvkule satt, som også var den første paven fra Amerika, skjønt det var Sør-Amerika. «Sør» er et symbol på globalisme, spiritualisme og kommunisme, og den første sørlige paven fra Amerika stilte seg på linje med den globalistiske presidenten Obama da krigen i vers elleve kom. Reagan, som De forente stater i vers ti, gikk inn i en hemmelig allianse med en konservativ pave; deretter ble Ukrainas nazister tatt i bruk av en globalistisk president i en periode med en globalistisk pave. De forente stater under Trump står nå i et åpent forhold til den første nordamerikanske og såkalte konservative paven.

Reagan hadde en hemmelig allianse med antikristen i Bibelens profeti i slaget i vers ti, og Obama innledet slaget i vers elleve, i en periode da paven også var globalist, lik Obama. Trump er nå i et åpent forhold til en pave som er parallell til Reagan, med det unntak at den opprinnelige hemmelige alliansen nå er en åpen allianse. De tre pavene og de tre presidentene svarer til de tre slagene i versene ti, elleve og femten.

«Forunderlig i sin sluhet og list er den romerske kirke. Hun kan lese hva som skal komme. Hun venter sin tid, idet hun ser at de protestantiske kirkene hyller henne ved å godta den falske sabbat, og at de forbereder seg på å håndheve den ved nettopp de midler som hun selv benyttet i svunne dager. De som forkaster sannhetens lys, vil likevel søke hjelp hos denne selvbestaltede ufeilbarlige makt for å opphøye en institusjon som hadde sitt opphav hos henne. Hvor villig hun vil komme protestantene til hjelp i dette arbeidet, er det ikke vanskelig å ane. Hvem forstår bedre enn de pavelige ledere hvordan man skal behandle dem som er ulydige mot kirken?»

Den romersk-katolske kirke, med alle sine forgreninger over hele verden, utgjør én vidtspennende organisasjon under pavestolens kontroll og innrettet på å tjene dens interesser. Dens millioner av kirkemedlemmer, i alle land på jorden, blir undervist om å betrakte seg som bundet i troskap til paven. Uansett deres nasjonalitet eller deres styreform skal de anse kirkens myndighet som hevet over all annen. Selv om de måtte avlegge ed og derved love sin lojalitet til staten, ligger det likevel bak dette et løfte om lydighet mot Roma, som løser dem fra enhver forpliktelse som er fiendtlig mot hennes interesser.

«Historien vitner om hennes listige og vedvarende bestrebelser på å insinuere seg inn i nasjonenes anliggender; og når hun først hadde fått fotfeste, å fremme sine egne mål, selv om det førte til fyrsters og folks ruin. I året 1204 avkrevde pave Innocent III Peter II, konge av Arragon, følgende ekstraordinære ed: 'Jeg, Peter, arragonernes konge, bekjenner og lover alltid å være trofast og lydig mot min herre, pave Innocent, mot hans katolske etterfølgere og den romerske kirke, og trofast å bevare mitt kongerike i lydighet mot ham, idet jeg forsvarer den katolske tro og forfølger kjettersk fordervelse.'—John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec. 55. Dette er i samsvar med påstandene om den romerske pontifs makt, 'at det er lovlig for ham å avsette keisere' og 'at han kan løse undersåtter fra deres troskapsplikt mot urettferdige herskere.'—Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.»

«Og la det bli erindret at det er Romas skryt at hun aldri forandrer seg. Prinsippene til Gregor VII og Innocens III er fremdeles den romersk-katolske kirkes prinsipper. Og dersom hun bare hadde makten, ville hun sette dem ut i livet med like stor kraft nå som i tidligere århundrer.

Protestantene vet lite om hva de gjør når de foreslår å ta imot Romas hjelp i arbeidet med å opphøye søndagen. Mens de er opptatt av å gjennomføre sitt formål, tar Roma sikte på å gjenopprette sin makt, å vinne tilbake sitt tapte overherredømme. La først prinsippet bli fastslått i De forente stater at kirken kan bruke eller kontrollere statens makt; at religiøse skikker kan håndheves ved verdslige lover; kort sagt, at kirke og stats myndighet skal herske over samvittigheten, så er Romas seier i dette landet sikret.»

«Guds ord har gitt advarsel om den overhengende fare; dersom dette ikke blir tatt til følge, vil den protestantiske verden lære hva Romas hensikter virkelig er, først når det er for sent å unnsnippe snaren. Hun vokser stille frem til makt. Hennes læresetninger gjør sin innflytelse gjeldende i lovgivende forsamlinger, i kirkene og i menneskers hjerter. Hun reiser sine høye og mektige byggverk, i hvis hemmelige skjulesteder hennes tidligere forfølgelser vil bli gjentatt. Snikende og ubemerket styrker hun sine krefter for å fremme sine egne mål når tiden kommer for at hun skal slå til. Alt hun ønsker, er et fordelaktig fotfeste, og dette blir henne allerede gitt. Vi skal snart se og skal føle hva hensikten med det romerske element er. Den som vil tro og adlyde Guds ord, vil derved pådra seg vanære og forfølgelse.» The Great Controversy, 580, 581.

I 2016 ble Trump valgt, deretter stjal globalistene, representert ved Biden, valget i 2020, men det er bare anerkjent av dem som har 20/20-syn. I vers tretten «vender» Donald Trump tilbake i 2024, med mer makt enn noen gang, og begynner sin forberedelse til gullalderen så vel som slaget ved Panium i vers femten. Deretter ankom Leo paven for å stadfeste synet i 2025, den tredje paven knyttet til de tre slagene i vers ti til og med femten, og også til de tre presidentene i disse slagene. Den første og den tredje paven og presidenten regnes som konservative, og den midterste paven og presidenten var globalister. Den første alliansen var hemmelig, den siste er åpen, for den er fremstilt i vers fjorten som symbolet som stadfester det ytre synet i profetiene om de siste dager.

Den 31. desember 2023 begynte den første engels gjerning, slik den var forbildet ved den første forordningens gjerning, å legge grunnvollen. Den grunnleggende prøven gjaldt hvorvidt William Miller hadde rett eller tok feil i sin identifikasjon av at det var Roma som fastsetter synet i vers fjorten. Millers identifikasjon av Roma som symbolet som fastsatte det profetiske synet om de siste dager, er i noen henseender den mest betydningsfulle av alle Millers grunnleggende sannheter. Hvordan Miller kom frem til visse forståelser, kan bare utledes ved å anvende helliggjort logikk på hans tid og omstendigheter, men når det gjelder noen av hans profetiske oppdagelser, finnes det svært spesifikt vitnesbyrd om hvorfor han kom til sine forståelser. Den mest grunnleggende av hans forståelser var hans identifikasjon av at det er Roma som fastsetter synet.

Miller vitner direkte om hvordan han gransket for å forstå hva det var som var «tatt bort» i Daniels bok. Han angir ikke bare hvor han fant sitt svar, men han taler også om sin begeistring da han oppdaget den juvelen han hadde lett etter. Apollos Hale nedtegner en kommentar til Millers egne skrifter, og i det følgende avsnittet påviser Hale hvordan Miller ble en profetiens student. Miller, som budbringeren for lyset som ble avforseglet i 1798, er et hellig eksempel på dem som Daniel kalte de «vise» som «forstår» når boken blir «avforseglet». Millers vitnesbyrd om hvordan han ble ledet inn i studiet av Bibelen, er et tilsiktet eksempel fra Ham som styrer alle ting. Gi akt på Millers

utvikling, for han er eksempelet på de vise som forstår kunnskapens tilvekst, selv om de, som Miller, kommer ut fra villfarelsens mørke.

«I mai måned 1816 ble jeg vakt til syndserkjennelse, og å, hvilken gru fylte min sjel! Jeg glemte å spise. Himmelen syntes som kobber, og jorden som jern. Slik fortsatte jeg inntil oktober, da Gud åpnet mine øyne; og å, min sjel, hvilken Frelser oppdaget jeg ikke at Jesus var! Mine synder falt som en byrde fra min sjel; og da, hvor klar Bibelen syntes for meg! Alt talte om Jesus; han var på hver side og i hver linje. Å, det var en lykkelig dag! Jeg ønsket å gå rett hjem til himmelen; Jesus var alt for meg, og jeg tenkte at jeg kunne få alle andre til å se ham slik jeg så ham, men der tok jeg feil.»

«I løpet av de tolv årene jeg var deist, leste jeg alle historiske verk jeg kunne finne; men nå elsket jeg Bibelen. Den lærte om Jesus! Men fremdeles var det en god del av Bibelen som var mørkt for meg. I 1818 eller 1819, mens jeg samtalte med en venn som jeg besøkte, og som hadde kjent meg og hørt meg tale mens jeg var deist, spurte han på en temmelig betydningsfull måte: «Hva mener du om dette tekststedet, og om det?» idet han henviste til de gamle tekstene jeg hadde gjort innvendinger mot mens jeg var deist. Jeg forstod hva han siktet til og svarte: Dersom du vil gi meg tid, skal jeg fortelle deg hva de betyr. «Hvor lang tid ønsker du?» Jeg vet ikke, men jeg skal si deg det, svarte jeg, for jeg kunne ikke tro at Gud hadde gitt en åpenbaring som ikke kunne forstås. Jeg besluttet da å studere min Bibel, i den tro at jeg kunne finne ut hva Den Hellige Ånd mente. Men så snart jeg hadde fattet denne beslutningen, kom tanken til meg: «Anta at du finner et avsnitt som du ikke kan forstå; hva vil du da gjøre?»»

«Denne måten å studere Bibelen på kom da i mine tanker:—Jeg vil ta ordene i slike skriftsteder og følge dem gjennom Bibelen og på denne måten finne ut deres betydning. Jeg hadde Crudens konkordans, [kjøpt i 1798], som jeg mener er den beste i verden; så tok jeg den og min Bibel og satte meg ved skrivebordet mitt, og leste intet annet, bortsett fra litt i avisene, for jeg var fast bestemt på å få vite hva min Bibel betydde. Jeg begynte i 1 Mosebok og leste videre langsomt; og når jeg kom til et tekststed som jeg ikke kunne forstå, gransket jeg Bibelen for å finne ut hva det betydde. Etter at jeg hadde gått gjennom Bibelen på denne måten, å, hvor klart og herlig sannheten fremtrådte! Jeg fant det som jeg har forkynt for dere. Jeg ble overbevist om at de sju tider endte i 1843. Deretter kom jeg til de 2300 dager; de førte meg til den samme konklusjon; men jeg hadde ingen tanke om å finne ut når Frelseren kom, og jeg kunne ikke tro det; men lyset traff meg så sterkt at jeg ikke visste hva jeg skulle gjøre. Nå tenkte jeg: Jeg må spenne på meg sporer og ridebukser; jeg vil ikke gå fortere enn Bibelen, og jeg vil ikke bli stående tilbake for den. Hva enn Bibelen lærer, vil jeg holde fast ved. Men fremdeles var det noen tekststeder som jeg ikke kunne forstå.»

«Så mye om hans alminnelige måte å studere Bibelen på. Ved en annen anledning redegjorde han for sin måte å fastslå betydningen av teksten som ligger foran oss—betydningen av «det daglige». «Jeg leste videre,» sa han, «og kunne ikke finne noe annet tilfelle hvor det forekom, enn i Daniel. Jeg tok da de ordene som stod i forbindelse med det, «ta bort». «Han skal ta bort det daglige», «fra den tid da det daglige blir tatt bort», osv. Jeg leste videre og tenkte at jeg ikke skulle finne noe lys over teksten; til slutt kom jeg til 2 Tessalonikerne 2:7, 8. «For lovløshetens hemmelighet er allerede virksom, bare at den som nå holder igjen, skal holde

igjen inntil han blir tatt av veien, og da skal den lovløse bli åpenbart,» osv. Og da jeg var kommet til den teksten, å, hvor klar og herlig sannheten fremstod! Der er det! det er «det daglige»! Vel, hva mener nå Paulus med «den som nå holder igjen», eller hindrer? Med «syndens menneske» og «den lovløse» menes pavedømmet. Vel, hva er det som hindrer at pavedømmet blir åpenbart? Jo, det er hedenskapet; vel, da må «det daglige» bety hedenskap.»» Apollos Hale, The Second Advent Manual, 66.

Den forsynsmessige ledelsen av Millers studium ved både menneskelige og guddommelige midler fremgår av beretningen. Hans gamle venn drev ham frem, og tankene som kom til ham, var stemmen til engelen Gabriel, som Søster White «linje på linje» identifiserer som den engelen som gjentatte ganger besøkte Miller. Han identifiserer de syv tider som sin første oppdagelse og identifiserer deretter de 2 300 som det annet vitne til de syv tider, for de endte begge i 1843, (slik han opprinnelig trodde). Disse to profetiene er hans alfa- og omega-oppdagelser, og innenfor den profetiske relasjonen til Miller identifiserer de den feilen som skulle bli korrigert av Samuel Snow med Midnattsropets budskap, som innledet «syvende-måned-bevegelsen». Midnattsropets bevegelse var «syvende-måned-bevegelsen» da den forlot leirmøtet i Exeter, for den identifiserte Herrens komme på den tiende dag i den syvende måned, som i 1844 falt på 22. oktober.

Feilen som frembringer den andre engels bemyndigelse, er fremstilt ved Millers første forståelse av at de syv tider og de 2 300 årene endte samtidig i 1843. I avsnittet er den neste læren som drøftes, hvordan Miller kom til å identifisere Roma som symbolet som stadfester synet. Lærerne i adventhistorie påpeker at alle William Millers profetiske forståelser var basert på at han identifiserte to ødeleggende makter. Han forstod disse to ødeleggende maktene som det hedenske og det pavelige Roma, og han så disse to maktene i 2 Tessalonikerbrev da han kom til å forstå at «det daglige» i Daniels bok er det hedenske Roma. Hver profetisk modell som ble fremsatt av Miller, som søster White forteller oss gjentatte ganger ble besøkt av engler, var basert på hans forståelse av at Roma stadfester synet. Hver eneste én!

Fra og med 31. desember 2023 har Løven av Judas stamme åpnet seglene på Jesu Kristi åpenbaring. Fra det tidspunkt hadde den grunnleggende prøven begynt, og den nådde sin avslutning da den første paven fra De forente stater begynte sitt pontifikat den 8. mai 2025. På det tidspunkt begynte tempelprøven.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen og benytte de «250» årene som et vitnesbyrd for å underbygge vår identifikasjon av at den grunnleggende prøven endte med den nåværende paven.